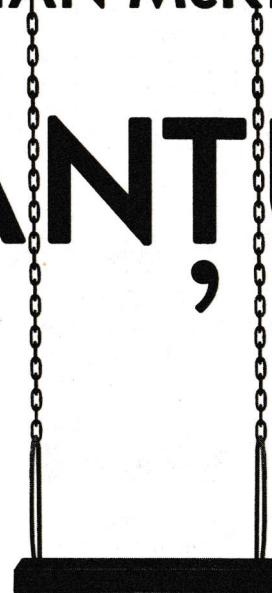

ADRIAN McINTY

LANTUL,

Traducere din limba engleză și note
SANDA SPIRIDON

Partea întâi
TOATE FETELE PIERDUTE

1

Joi, ora 7.55

Preocupată să-și verifice *like*-urile primite pe pagina de Instagram, în timp ce așteaptă autobuzul, nici nu-l observă pe individul cu un pistol în mână care se apropiie de ea.

Ar putea să-și arunce ghiozdanul și s-o rupă la fugă prin mlaștini. Este o fetiță agilă, are treisprezece ani și cunoaște ca pe propriul buzunar mlaștinile și nisipurile mișcătoare din Plum Island. În aer plutește o ceață fină, iar bărbatul este gras și neîndemânic. Nu i-ar fi ușor să alerge după o fetiță și, în orice caz, ar fi nevoie să abandoneze înainte de sosirea autobuzului școlii, la ora opt.

Toate aceste gânduri îi trec prin cap într-o secundă.

Acum, individul s-a oprit în fața ei. Poartă o mască neagră de schi pe figură și îndreaptă arma spre pieptul ei. Fata scoate o exclamație șocată și scapă telefونul din mână. E clar că nu este o glumă sau o farsă. Halloweenul a trecut, suntem în noiembrie.

- Știi ce-i asta? o întrebă bărbatul.

- E o armă, răspunde Kylie.

- E o armă ațintită spre inima ta. Dacă îți său te zbați sau încerci să fugi, te împușc. Ai înțeles?

Fetița dă din cap că da.

- Bine. Păstrează-ți calmul și pune-ți masca asta de dormit. În funcție de ce va face mama ta în perioada următoare, vom afla dacă vei trăi sau nu. Nu vrem să ne poți identifica când... adică, dacă te vom lăsa să pleci.

Tremurând toată, Kylie își fixeați pe ochi pernuțele prinse cu o bandă elastică.

O mașină oprește lângă ei.

- Urcă. Ai grija la cap, îi ordonă bărbatul.

Se aşază pe pipăite pe bancheta din spate. Ușa se închide în urma ei. Mintea îi lucrează intens. Știe că n-ar fi trebuit să se urce în mașină. Așa dispar fetițe în fiecare zi. Dacă te sui în mașină, ești terminată. Dacă te sui în mașină, ai dispărut pentru totdeauna. Nu trebuie să te urci în mașină, ci să te întorci și să fugi, să fugi, să fugi.

Prea târziu.

- Pune-i centura, se aude vocea unei femei din față.

Sub masca de dormit, Kylie începe să plângă.

Bărbatul se aşază în spate lângă ea și-i prinde centura.

- Te rog să fii calmă, Kylie. Chiar nu vrem să-ți facem rău, îi spune.

- Cred că este o greșală, mama nu are bani. O să înceapă la noul serviciu abia...

- Spune-i să tacă! se răstește femeia.

- Nu e vorba de bani, Kylie. Te rog, taci din gură, da?

Mașina demarează nervos, aruncând în urmă nisip și pietricele. Accelerează și urcă în viteze rapid.

Kylie recunoaște zgometul făcut de roți pe asfaltul de pe Plum Island Bridge și tresare când aude hârâitul inconfundabil al autobuzului școlii trecând pe lângă ei, pe sensul celălalt.

- Las-o mai încet, spune bărbatul.

Ușile se încuietă automat, și Kylie se ceartă pe sine însăși că a ratat încă o ocazie. Ar fi putut să-și scoată centura, să deschidă portiera și să se rostogolească afară. Panica oarbă începe să pună stăpânire pe ea.

- De ce-mi faceți asta? întrebă plângând.

- Ce să-i răspund? întrebă la rândul lui bărbatul.

- Nu-i răspunde nimic, zi-i să tacă din gură.

- Trebuie să păstrezi liniștea, Kylie, se execută bărbatul.

Mașina înaintează repede pe ceea ce este probabil Walter Street, lângă Newburyport. Kylie își impune să respire adânc. Inspiră, expiră, inspiră, expiră, așa cum învățase la ora de *mindfulness*. Știe că dacă vrea să rămână în viață trebuie să fie atentă și răbdătoare. Este în clasa a opta, în programul de excelență. Toată lumea spune că este deșteaptă. Trebuie să rămână calmă, alertă și să profite de orice șanse care vor apărea.

Fata aceea din Austria supraviețuise, ca și fetele răpite în Cleveland. Mai auzise și de mormona care fusese răpită când avea paisprezece ani. Văzuse un interviu cu ea la *Good Morning America*. Toate supraviețuiseră. Avuseseră noroc, dar norocul nu era suficient.

Depășește cu greutate un nou val de spaimă care era cât pe ce să o sufoce.

Aude cum mașina trece pe Route 1 Bridge, la Newburyport. Se îndreaptă către râul Merrimack, spre New Hampshire.

- Las-o mai încet, mormăie din nou bărbatul și mașina încetinește pentru câteva minute, apoi începe să accelereze din nou.

Gândurile fetiței se îndreaptă către mama ei. În dimineață asta se duce la Boston, la o întâlnire cu oncologul ei. Sărmana ei mamă, când va afla...

- Ah, Dumnezeule! exclamă îngrozită brusc femeia de la volan.

- Ce s-a întâmplat?

- Tocmai am trecut pe lângă o mașină de poliție, parcată pe granița statală.

- E în regulă, cred că ești în limită... ah, nu, la dracu', a pornit girofarul, vine după noi. Îți face semn să tragi pe dreapta. Mergi prea repede! Trebuie să te oprești.

- Știi, răspunde femeia.

- Stai liniștită, nimeni nu a reclamat încă furtul mașinii. Zăcea de câteva săptămâni pe străduța aia din Boston.

- Nu mașina este problema, ea este problema. Dă-mi arma.

- Ce-ai de gând să faci?

- Ce putem face?

- Îl îmbârligăm noi cumva, insistă bărbatul.

- Cu un copil legat la ochi pe banchetă?

- O să-și țină gura. Nu-i aşa, Kylie?

- Da, vă promit, suspină fata.

- Spune-i să tacă. Scoate-i chestia aia de pe ochi și spune-i să-și aplice capul, să se uite în podea.

- Ține ochii închiși. Să nu scoți o vorbă, îi ordonă bărbatul scoțându-i masca de dormit și apăsându-i capul în jos.

Mașina se oprește pe partea dreaptă a șoselei și polițistul parchează în spatele ei, își închipuie Kylie. Este evident că femeia îl urmărește în oglinda retrovizoare.

- Își notează numărul în carnet, probabil că l-a dat și prin radio.

- Nu e nici o problemă. O să vorbești cu el, o să fie bine, o liniștește bărbatul.

- Toți polițistii ăștia statali au camere video pe bord, nu-i aşa?

- Habar n-am.

- Mașina o să fie dată în urmărire, cu trei persoane înăuntru. Va trebui s-o ascundem în hambar. S-o ținem acolo câțiva ani, poate.

- Nu te ambala. O să ne dea o amendă pentru viteza și gata.

Kylie aude scrâșnetul cizmelor grele ale polițistului, care se dă jos din mașina de patrulă și vine spre ei.

Aude cum coboară geamul șoferului.

- Ah, Doamne... șoptește femeia.

Pașii agentului se opresc în dreptul portierei din stânga față.

- E vreo problemă, domnule polițist? întrebă femeia.

- Doamnă, dumneavoastră știți cu ce viteză ați rulat?

- Nu.

- V-am înregistrat cu optzeci și cinci de kilometri pe oră. Ați trecut printr-o zonă școlară specială, unde viteza este limitată strict la patruzeci de kilometri pe oră. Probabil că n-ați văzut indicatoarele.

- Nu, n-am știut că era o școală acolo.

- Sunt indicatoare peste tot, doamnă.

- Îmi pare rău, pur și simplu nu le-am văzut.

- Vă rog să-mi prezentați... începe polițistul, dar se oprește brusc.

Kylie știe că a văzut-o. Tremură toată.

- Domnule, fata este fiica dumneavoastră?

- Da, răspunde bărbatul.

- Domnișoară, vă rog să ridicați capul și să vă uitați drept la mine.

Kylie se execută, dar cu ochii strâns închiși. Încă tremură. Polițistul își dă seama că ceva este în neregulă. În următoarea jumătate de secundă, fiecare își cântărește opțiunile și decide ce are de făcut.

Femeia scoate un mormăit, apoi se aude un singur foc de armă.

2

Joi, ora 8.35

Ar trebui să fie o vizită de rutină la oncolog. O verificare la șase luni ca să se asigure că tumoarea canceroasă de la sân e tot în remisiune. Rachel i-a spus lui Kylie să nu-și facă griji, pentru că se simte excelent și, aproape sigur, totul o să fie bine.

În sinea ei, desigur, știe că e posibil ca lucrurile să ia o întorsătură proastă. Programarea a fost fixată inițial pentru marțea de dinaintea Zilei Recunoștinței, dar i-au recoltat sânge pentru analize săptămâna trecută și, când a văzut rezultatele, doamna doctor Reed a hotărât s-o cheme mai repede. Doctorița Reed este o femeie severă, echilibrată, imperturbabilă, originară din Nova Scotia, deloc susceptibilă să reacționeze pripit sau să se sperie.

Rachel încearcă să nu se gândească la asta în timp ce conduce spre sud pe I-95.

De ce și-ar face griji? Încă nu știe nimic sigur. Poate că doamna doctor Reed se duce acasă de Ziua Recunoștinței și și-a reprogramat mai devreme toate consultațiile.

Rachel nu se simte rău. Din contră, nu s-a mai simțit atât de bine de vreo doi ani de zile. O vreme crezuse că o urmărește ghinionul, dar apoi viața i s-a

schimbat în bine. A depășit criza divorțului. Își pregătește cursurile de filosofie pentru noua slujbă pe care urmează să-o înceapă în ianuarie. Părul pierdut după chimioterapie i-a crescut la loc aproape tot, puterile i-au revenit și a luat în greutate. A recuperat epuizarea psihică acumulată în doi ani. Este iarăși femeia puternică, organizată, care și-a luat cândva două slujbe ca să-l țină pe Marty la Facultatea de Drept și să cumpere casa din Plum Island.

Are numai treizeci și cinci de ani. Are toată viața înainte.

„Să batem în lemn“, își spune atingând ornamentul verzui al bordului despre care speră că este din lemn, dar bănuiește că este din plastic. Știe că în dezordinea eternă din portbagajul Volvo-ului 240 are un baston vechi din strejar, dar își spune că ar fi o prostie să riste un accident întinzându-se după el.

Telefonul îi arată ora 8.36. Kylie coboară din autobuz și traversează locul de joacă împreună cu Stuart. Îi trimite pe SMS glumița tembelă care o obsedează de când a plecat de acasă: „How do you think the unthinkable?“

Când vede că nu primește nici un răspuns, îi scrie: „With an itheberg“¹.

Tot nici un răspuns.

„Te-ai prins? Încearcă să citești peltic“, îi scrie din nou.

Kylie o ignoră cu bună știință. „Pun pariu că Stuart râde cu lacrimi“, își spune Rachel cu un zâmbet. Întotdeauna râde la glumele ei prostești.

¹ Intraductibil. Pentru a avea sens, întrebarea se citește cu limba lipită de incisivi: „How do you sink the unsinkable?“ = „Cum scufunzi ceea ce nu poate fi scufundat?“ și răspunsul la fel: „With an iceberg“ = „Cu un aisberg“. Referință evidentă la scufundarea vasului Titanic, de unde umorul negru.

Este 8.38 și traficul se aglomerează.

Nu vrea să întârzie, niciodată nu întârzie. O fi mai bine dacă ieșe de pe interstatală și intră pe Route 1?

Canadienii serbează Ziua Recunoștinței în altă zi, își aduce aminte. Doamna doctor Reed a chemat-o pentru că i-au ieșit prost analizele.

- Nu! exclamă cu voce tare și scutură energetic din cap.

Nu se va lăsa prinșă în acea spirală de gândire negativă. Va trece peste asta. A primit un pașaport pentru Regatul Bolnavilor, dar nu asta o definește. A lăsat boala în urmă, alături de cariera ei de chelneriță și de șoferiță Uber, alături de naivitatea care o făcuse să-l creadă pe Marty.

Acum, în sfârșit, își exploatează potențialul la cote maxime. Este profesor. Se gândește la cursul introductiv. Poate că Schopenhauer este prea greu accesibil pentru unii. Poate ar trebui să înceapă cu gluma aceea despre Sartre și chelnerița de la Deux...

Soneria telefonului o face să tresără.

„Număr necunoscut“, apare pe ecran.

- Alo? răspunde pe speaker.

- Trebuie să ții minte două lucruri, se aude printr-un fel de aparat ce distorsionează vocea. Numărul unu: nu ești prima și, cu siguranță, nu vei fi ultima. Numărul doi: banii nu contează, important este Lanțul.

„E o glumă proastă“, îi spune o parte a creierului. Dar alte structuri, mai profunde și mai vechi din creierul ei încep să reacționeze. Simte ceva ce ar putea numi teroare animalică.

- Cred că ați greșit numărul.

Vocea continuă neabătută:

- În cinci minute, Rachel, vei primi cel mai important apel telefonic din viața ta. Va trebui să tragi pe dreapta și să-ți păstrezi calmul. Asigură-te că ai telefonul încărcat

și că ai la îndemână ceva de scris și o foaie de hârtie. N-o să mă prefac că-ți va fi ușor. Zilele următoare vor fi extrem de dificile pentru tine, dar Lanțul te va scoate la liman.

Lui Rachel îi este brusc frig. Simte un gust metalic în gură. Capul îi vâjâie.

- Trebuie să sun la poliție sau...

- Nu. Nu implica poliția și nici o altă instituție de forță. O să te descurci, Rachel. Nu te-am fi ales dacă am fi crezut că ești genul de persoană care se sperie ușor. Ceea ce-ți cerem îți poate părea imposibil acum, dar este pe deplin în puterile tale.

Pe șira spinării îi coboară un șuvoi de gheață. O frântură din viitor în prezent. Un viitor însășimântător care, evident, va deveni realitate peste doar câteva minute.

- Cine ești? întrebă.

- Roagă-te să nu afli niciodată cine suntem și de ce suntem capabili.

Apelul ia sfârșit.

Verifică identitatea apelantului, dar nu-i apare nimic. Vocea aceea nu-i ieșe din cap. Distorsionată intenționat, sigură pe sine, rece, arogantă. Ce înțelegea prin cel mai important telefon din viața ei? Aruncă o privire în oglinda retrovizoare și se mută de pe banda de viteză pe cea din mijloc, în cazul în care apelul anunțat chiar va veni.

Trage nervoasă de un fir de ață ce ieșe din puloverul ei roșu. IPhone-ul sună din nou.

Încă un apelant necunoscut.

Apasă puternic cu degetul pe butonul verde de pe ecran.

- Alo?

- Rachel O'Neill? întrebă o voce.

O voce diferită. O femeie. O femeie care pare foarte supărata.

Rachel ar vrea să-i răspundă: „Nu“; ar vrea să scape de dezastrul pe care-l simte aproape spunând că în ultima vreme și-a reluat numele de fată, Rachel Klein, dar știe că ar fi o copilărie. Nimic din ceea ce ar face sau ar spune n-o va opri pe femeia aceasta să-i comunice că ce era mai rău s-a întâmplat.

- Da, răspunde.

- Îmi pare rău, Rachel, am o veste groaznică pentru tine. Ai o bucată de hârtie și un pix ca să-ți notezi instrucțiunile?

- Ce s-a întâmplat? întreabă, speriată de-a binelea.

- Îți-am răpit fiica.

3

Joi, ora 8.42

Cerul cade. Cerul i se prăbușește în cap. Nu poate să respire. Nu vrea să respire. Fetița ei iubită. Nu. Nu este adevărat. Nimeni nu a luat-o pe Kylie. Vocea femeii nu sună ca aceea a unui răufăcător. E o minciună.

- Kylie este la școală, spune Rachel.

- Nu, nu este. E cu mine. Am răpit-o.

- Nu ai... trebuie să fie o glumă.

- Sunt cât se poate de serioasă. Am luat-o din stația de autobuz. Îți trimit o fotografie cu ea.

Primește imaginea unei fetițe cu o mască de dormit pe ochi, pe bancheta din spate a unei mașini. Poartă același pulover negru și același paltonăș de lână cafe-niu pe care Kylie le purta când plecase de dimineată. Are nasul ascuțit, pistruiat, și părul castaniu, înspicat cu șuvițe roșcate, la fel ca fiica ei. Ea este, fără nici o îndoială.

Rachel simte că-i vine să vomite. Ochii i se împăjenesc. Lasă să-i scape volanul din mâna. În jurul ei încep să se audă claxoane.

Femeia continuă să vorbească.

- Trebuie să-ți păstrezi calmul și să mă asculți cu atenție. Trebuie să faci exact ce am făcut și eu. Scrie toate regulile și nu te abate de la ele. Dacă le încalci